

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1901.

Leto II.

POMLADNA BAJKA.

Iam za gorámi daljnimi
prelepa loza stoji,
na sredi loze zélene
skrivnosten vrt leži.

Kot roža v sanjah spi v njem pomlad,
za posteljco je ji mah,
varujejo angelci božji jo
v prebelih haljicah.

Ročico belo pod glavo ima,
krog ustnic ji plava smeh;
in angelci jo poljubljajo,
in radost jim sije v očeh.

Pa jezna zbudi se deva - pomlad,
odide v lepi svet . . .
Ah, to se ubožica vstrašila je,
ko vzrla je sneg in led . . .

In k nebu je dvignila bele roké
in svoj prelepi obraz:
„Ah, solnčece, bodi mi dobro ti,
preženi ta hudi mraz!“

Nasmejalo se je solnčece,
obsinilo hrib in ravan . . .
Aj, to vam je bežal starec-mraz
tja v daljno, tja v severno stran!

In kar črez noč priklile so
cvetice iz mokrih tal,
in drugi dan priletele so
že ptičke iz gorkih dalj.

V zelenju in cvetju bilo je
dan tretji vsako drevo,
prihajala Vesna isti dan
tja je na plan cvetno.

Od vseh strani so ponižno, molče
jo rože pozdravljale,
in ptičke v vrhovih zélenih
jo glasno proslavljale.

In po poljani širni vsi
je sreča dihnila,
in še pri ljudeh, nesrečnih ljudeh
bolest je utihnila.

Ah, v svetu širokem sreče nikdar
še toliko bilo ni!
In k Bogu se dvigne glas nevoščljiv,
tako-le mu govori:

„Saj sredi zime ni, da pomlad
hodila bi sredi poljan,
in da bi prisiljen bil starec-mraz,
oditi na severno stran.

In angelci tega krivi so —
oní so zbudili jo;
zato naj kazen tako dobó,
da bodo čutili jo:

Kolikor poljubčkov na vrtu vsak
prelepi pomladi je dal,
poredne otroke toliko let
on bode varoval!“

Ivo Danič.

